

Sygn. akt VI GC 222/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Rusińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Olimpia Hordyk – Kosińska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 110.397,77 zł (sto dziesięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy), w tym kwotę 97.792,81 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt jeden groszy), wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne, od dnia 2 marca 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.234,00 zł (osiem tysięcy dwieście trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

VI GC 222/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. w W. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym z żądaniem zasądzenia kwoty 110 397,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w księgach rachunkowych powoda figuruje wymagalna i niespłacona wierzytelność Banku przysługująca od pozwanego wynikająca z czynności bankowej objętej umową o kredyt obrotowy nieodnawialny w PLN nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 roku. Powód wyjaśnił, że wierzytelność jest w pełni wymagalna, oraz że mimo wezwania do zapłaty pozwany należności nie uregulował.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego we Włocławku stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwany złożył odpowiedź na pozew żądając oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W przypadku uznania roszczenia za zasadne, pozwany wniósł o rozłożenie należności na 24 równe raty. Pozwany stwierdził, że powód nie wykazał swojego roszczenia, a na nim spoczywał ciężar dowodu na

podstawie art. 6 k.c. Przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku jest jedynie dokumentem prywatnym. Ponadto załączone do pozwu dokumenty to kopie, a zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego dokumentem w aspekcie przepisów k.p.c. o dowodach jest oryginał. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzone podpisem poświadczenie jej zgodności z oryginałem. W przedmiotowej sprawie powyższe nie zaistniało. Pozwany wskazał na możliwości wykonania orzeczenia ze względu na jego stan majątkowy i wniósł o rozłożenie należności na raty.

Postanowieniem z dnia 6 października 2016 roku Sąd Okręgowy we Włocławku przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Toruniu – Wydział Gospodarczy (k.147).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 22 grudnia r. pozwany M. R. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Gospodarstwo (...) z siedzibą w C. , zawarł z powodem umowę kredytu obrotowego nieodnawialnego w walucie polskiej nr (...) na podstawie której do dyspozycji pozwanego została postawiona kwota 180.000,00 zł.

Dowód: umowa kredytu - k. 54 - 56

Na podstawie postanowienia zawartego w § 4 umowy kredytowej, kwota wykorzystanego kredytu była oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej w wysokości stawki referencyjnej powiększonej o marżę banku. Odsetki od wykorzystanego kredytu obliczano na bieżąco w okresach obrachunkowych, zaś ich płatność przypadała w dniu zakończenia każdego okresu obrachunkowego, tj. co do zasady w 28 dniu każdego miesiąca (§ 5).

Pozwany zobowiązał się spłacić całość zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy kredytowej w terminie do dnia 28 listopada 2015 roku (§ 2 ust. 2). Zgodnie z umową, w przypadku opóźnienia w spłacie kredytu lub jego części, powód zastrzegł sobie prawo do pobierania odsetek od niespłaconej kwoty za okres od dnia następującego po dniu, w którym powinna nastąpić spłata do dnia dokonania spłaty, według zmiennej stopy procentowej przewidzianej dla kredytów przeterminowanych, przeterminowanej pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz kredytów i pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności na cele gospodarcze i mieszkaniowe, określonej w uchwale Zarządu (...) SA. (§ 17 ust. 1 umowy).

Umowa kredytowa przewidywała też, że niespłacenie w terminie kredytu albo jego części spowoduje, iż niespłacona kwota stanie się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, zaś w przypadku niezaspokojenia swojego roszczenia powód może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę (§ 12 ust. 1 i 4). Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni licząc od dnia następującego po dniu doręczenia kredytobiorcy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (§ 12 ust. 5).

Dowód: umowa kredytu k. 54 - 56

W dniu 14 listopada 2014 roku strony zawarły aneks do umowy kredytu obrotowego. W myśl aneksu kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu w miesięcznych ratach według załączonego harmonogramu , z zastrzeżeniem, że ostatnia rata płatna w dniu 28 listopada 2018 roku będzie posiadała charakter wyrównujący.

Dowód: aneks k. 118 -121

Pozwany spłacił jedynie część zadłużenia, w związku z czym powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do zapłaty.

Dowód: historia operacji na koncie kredytowym – k.111 - 114, wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie warunków spłaty umowy – k.115-117

W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z harmonogramu spłaty zadłużenia, powód pismem z dnia 30 stycznia 2015 r. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu.

Pismem z dnia 5 stycznia 2016 r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z wypowiedzeniem k. 115 – 117, wezwanie do zapłaty k.20

W księgach bankowych powoda figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytu obrotowego nr (...) na które składa się należność główna w kwocie 97 792,81 zł, odsetki za okres do 1 marca 2016 roku w kwocie 12 589,96 zł oraz koszty w kwocie 15 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) k.22

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwość nie została podważona.

Pozwany w odpowiedzi na pozew żądał oddalenia powództwa twierdząc, że powód nie wykazał swojego roszczenia. Pozwany przedstawił argumentację popartą orzecznictwem Sądu Najwyższego, że kserokopie mogą być uznane za dokument jedynie gdy są zaopatrzone w poświadczenie zgodności z oryginałem. Zdaniem pozwanego przedłożone przez powoda dokumenty nie są dokumentami w rozumieniu k.p.c. jak również innymi środkami dowodowymi.

Zarzuty pozwanego są niezrozumiałe bowiem w aktach sprawy znajduje się oryginał umowy kredytu nr (...) (k.54 – 56) i oryginalny wyciąg z ksiąg bankowych (k. 22). Pozostałe, powołane przez Sąd dokumenty zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego (harmonogramy spłat, wezwanie do zapłaty, wypowiedzenie umowy).

W świetle tych dokumentów nie budzi wątpliwości, że strony zawarły umowę, pozwany nie dokonywał wpłat zgodnie z ustalonym harmonogramem, powód skutecznie wypowiedział umowę i jego roszczenie jest w pełni uzasadnione. Innych merytorycznych zarzutów co do żądania pozwu pozwany nie zgłosił.

Odnosnie do wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty należy stwierdzić, że przepis art. 320 k.p.c. ma charakter wyjątkowy, jego zastosowanie skutkuje uszczupleniem należności wierzyciela, a nadto odrocza w czasie uzyskanie świadczenia. Sytuacja finansowa pozwanego jest jedną z okoliczności, które mają znaczenie dla oceny tego, czy występuje "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 320 k.p.c., nie jest to jednak okoliczność, która ex lege implikuje zastosowanie tej instytucji. Przeciwnie, fatalna, nie rokująca poprawy sytuacja finansowa pozwanego powinna - co do zasady - przemawiać za odstąpieniem od rozłożenia świadczenia na raty, gdyż z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż nie doprowadzi to do wykonania zobowiązania, a tylko odroczy uzyskanie przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego (por wyrok SA w Katowicach z dnia 22 marca 2016 roku, I ACa 787/15, LEX 2025501). Pozwany nie wskazał w odpowiedzi na pozew żadnych szczególnych okoliczności uzasadniających rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ograniczając się do stwierdzenia, że jego stan majątkowy uniemożliwia wykonanie orzeczenia. Taka argumentacja nie jest wystarczająca dla uwzględnienia wniosku.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron bowiem pozwany nie sprecyzował tezy dowodowej, na którą dowód ten miałby być przeprowadzony. Trzeba też mieć na względzie, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem subsydiarnym, a zgromadzone w sprawie dowody były wystarczające dla jej rozstrzygnięcia.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało uwzględnić roszczenie powoda w całości na podstawie art. 69 ust 1 i art. 75 ustawy prawo bankowe oraz § 12 i 16 umowy kredytu z dnia 17 lutego 2012 roku. W zakresie odsetek rozstrzygnięcie znajduje podstawę w art. 481 § 1 i § 2¹ k.c. oraz § 4 i § 5 oraz § 16 i § 17 umowy kredytowej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 § 1 k.p.c., mając na uwadze zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, zatem powinien zwrócić powodowi

poniesione przez niego koszty procesu. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.234,00 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w stawce minimalnej 7.200,00 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictw w łącznej kwocie 34,00 zł oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.000,00 zł.